

porací na osoby, jež nejsou jejich členy, nelze spatřovati jednání, jež by v hospodářském styku bylo v rozporu s dobrými mravy soutěže. Tímto výkladem je zcela jasně vysloveno, že zákonodárce nesouhlasí s výkladem, jehož se zákonu proti nekalé soutěži dostalo v judikatuře v příčině oné činnosti, a že má býti zákon ten v tomto směru napříště vykládán tak, jak jest uvedeno v § 4, odst. 2 cit. vl. nař., a že by tak měl býti vyložen již také dříve, aby výklad byl v souhlasu s pravou vůlí zákonodárcovou. To pak vede důsledně k stanovisku, jež je vyjádřeno v § 8 obč. zák., že totiž onoho, nyní již závazného výkladu zákonodárcova musí býti použito na všechny případy, které ještě mají býti rozhodnuty, aniž lze mluvit o nabytých právech z výkladu judikatury, který zákonodárce neuznal za správný. Protože pak v § 4, odst. 2 cit. vl. nař. není omezení ve smyslu poslední věty § 8 obč. zák. o., bylo jeho výkladu použití po dni účinnosti vládního nařízení také v souzeném případě. Tím padá důvod, pro který odvolací soud rozsudek procesního soudu zrušil.

Čís. 15601.

Souvislost ustanovení § 1117 obč. zák. s předpisem § 1096 obč. zák.

Nájemník jest oprávněn k předčasnému zrušení nájemní smlouvy, byl-li v užívání najaté věci rušen třetí osobou tak, že se tím najatá věc stala nezpůsobilou k smluvenému užívání.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1936, Rv I 2771/34.)

Proti žalobě na zaplacení nájemného za výpovědní lhůtu namítla žalovaná, že zrušila vzhledem k § 1117 obč. zák. důvodně, a to s okamžitou účinností nájemní poměr se žalobkyní, neboť byla v užívání bytu rušena osobami v domě bydlícími tak, že se tím stal pronajatý jí byt k vymíněnému užívání nezpůsobilý. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ō v o d y:

Odvolací soud vychází z názoru, že předpokladem předčasného zrušení nájemního poměru podle § 1117 obč. zák. jest výhradně jen vadnost pronajaté věci, kterou prý nelze spatřovati v tom, je-li nájemník v užívání najaté věci omezen třetí osobou. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Při výkladu § 1117 obč. zák. jest přihlížeti k předpisu § 1096 obč. zák. podle něhož jsou pronajímatelé povinni odevzdati a udržovati věc pronajatou na své útraty v upotřebitelném stavu a nerušiti nájemníka ve vymíněném užívání neb požitku. Podle § 1117 obč. zák. jest nájemník oprávněn odstoupiti od smlouvy bez výpovědi i před uplynutím vymíněné doby, když najatá věc bez viny nájemníkovy se ocitne ve stavu nezpůsobilém k vymíněnému užívání. Tento doslov nevylučuje výklad,

že nájemník jest oprávněn k předčasnému zrušení nájemní smlouvy nejen v případě nastalého neupotřebitelného stavu věci, nýbrž i v případě, že byl rušen v užívání nebo požitku najaté věci takovým způsobem, že se tím stala věc k vymíněnému užívání nezpůsobilou (srv. rozh. Glaser-Unger čís. 4634 st. ř. a nová řada čís. 295, 6858, Klangův komentář sv. III, str. 86, Krčmář, Právo obligační, str. 238). Žalovaná najala v domě žalobkyně byty pro své zřízence, z nichž jeden přikázala strojnímu mistru Heřmanu B. Žalobkyně a správce domu Leopold A., který s ní žije ve společné domácnosti, znemožňovali manželům B. klidné užívání bytu svým chováním, které vedlo dokonce k tomu, že na Leopolda A. byla podána obžaloba pro zločin veřejného násilí podle § 99 tr. z., spáchaný tím, že vyhrožoval Emilii a Markétě B. zabitím; jmenovaný byl sice této obžaloby zproštěn, leč — jak je patrné z dotčeného trestního rozsudku — jen proto, že soud nenabyl přesvědčení o vině obžalovaného po stránce subjektivní, kdežto skutkovou podstatu zločinu podle § 99 tr. z. měl objektivně za danou. Žalobkyně nezjednala nápravy, ačkoliv o to byla nájemnicí (žalovanou) požádána. Z toho dovodil první soud správně, že se tím stal byt žalovanou najatý a manželé B. obývaný k vymíněnému užívání nezpůsobilý a že žalovaná byla podle § 1117 obč. zák. oprávněna nájemní smlouvu před uplynutím dojednané nájemní doby bez výpovědi zrušiti. Rozhodnutí čís. 11644 Sb. n. s., jehož se dovolává odvolací soud, nedopadá, neboť v něm byla řešena otázka, zda se lze domáhati bezúčinnosti smlouvy o pachtu honitby, pokud se týče jejího zrušení podle § 1117 obč. zák., byl-li výkon myslivosti po dojednání smlouvy zákonem nově upraven.

Čís. 15602.

Předpisu § 22 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. nelze použití, nešlo-li o propuštění člena závodního výboru (jeho náhradníka) ze zaměstnání jednostranným aktem, nýbrž o jeho vysazení z práce oboustrannou dohodou.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1936, Rv I 1758/36.)

Žalovaná firma pro nedostatek práce sdělila závodnímu výboru svého podniku, že část dělnictva musí býti buď propuštěna nebo vysazena z práce. Závodní výbor poté svolal schůzi dělnictva, v které dělnictvo projevilo souhlas »s turnusovým vysazením« z práce, aby tímto opatřením bylo zabráněno propuštění části zaměstnanců. Toto usnesení bylo sděleno žalované firmě, jež od té doby vysazovala zaměstnance z práce střídavě podle určitého pořadí. Žalobce přednesl, že se proti tomu ohrazoval, zejména jakmile byl zvolen členem (náhradníkem) závodního výboru. Zastává názor, že nemohl býti ostatně vzhledem na předpis § 22, odst. 2 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. bez souhlasu závodního výboru ani z práce vysazen, domáhá se žalobou náhrady mzdy za dobu, po kterou byl z práce vysazen. Nižší soudy uznaly podle